

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה, חרבות ברזל – מסלול ארצי
ועם כלביא – נזק עקיף

לפני כבוד חברי הוועדה:
ד"ר נדב כנען, עו"ד - יו"ר
רו"ח גרמן פייקין, רו"ח - חבר

העוררת: אור דביר
בעצמו

נ ג ד

המשיבה: רשות המיסים - קרן הפיצויים
באמצעות ב"כ עו"ד חאלד דקאק

החלטה

1. הערר שלפנינו עוסק בהחלטת המשיבה לדחות על הסף את השגת העורר מאחר שהוגשה באיחור של כשלושה חודשים. נקדים ונציין כי לאחר שבתנו את טענות הצדדים, את המצב המשפטי ואת נסיבות המקרה, הגענו למסקנה כי החלטת המשיבה מוצדקת בנסיבות העניין וכי יש לדחות גם את הערר.

רקע עובדתי ודיוני

2. העורר, העוסק בענף היהלומים, הגיש תביעה לפיצויים מכוח חוק התכנית לסיוע כלכלי (הוראת שעה – חרבות ברזל), התשפ"ד-2023 (להלן – "החוק") עבור תקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2023, בסכום של 42,298 ₪.
3. לאחר שביקשה וקיבלה מהעורר מסמכים משלימים, החליטה המשיבה ביום 22.7.24 כי העורר זכאי לפיצוי בסכום של 14,025 ₪ עבור תקופת זכאות זו. המשיבה ציינה בהחלטתה כי הירידה בפעילות העסקית של העורר החלה מספר חודשים לפני המלחמה, ולפיכך החליטה לערוך את החישוב על סמך מחזור בסיס חלופי הכולל את החודשים ינואר-ספטמבר 2023, ובהתאם לכך קבעה את הפיצוי שלעיל.
4. ביום 18.12.24 ובאיחור של 88 ימים מהמועד האחרון שנקבע בחוק, הגיש העורר השגה על החלטת המשיבה, בה טען כי הוא נפגע מהמלחמה וכי פעילותו גדלה בסוף השנה. העורר לא התייחס בהשגה לאיחור בהגשתה ולא סיפק לו הסברים.
5. ביום 9.11.25 החליטה המשיבה לדחות על הסף את ההשגה שהוגשה לאור האיחור בהגשתה ומאחר שלא ניתנו לאיחור זה הסברים, וממילא טעמים מיוחדים, כאמור.
6. מכאן הערר שלפנינו, שהוגש ביום 5.1.2026.

מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

וְעֵדֶת עֵרֵר לְעֵנִיֵי קוֹרוֹנָה, חֲרֻבוֹת בְּרִזֵל – מִסְלֹל אֲרָצִי
וְעַם כְּלָבִיא – נֹזֵק עֵקִיף

7. ביום 17.3.26, לאחר הגשת כתב התשובה בתיק, המליצה הוועדה לעורר לחזור בו מהערר, וזאת לנוכח האיחור הממושך בהגשת ההשגה והיעדרה של סיבה מספקת להצדקת האיחור כנדרש בחוק, וכן לנוכח סיכויי הערר הנראים נמוכים לאור הירידה המשמעותית בהכנסות שקדמה למלחמה, שעליה התבססה המשיבה בחישוב החלופי שערכה. העורר התבקש להגיש את תשובתו להצעת הוועדה, ולחילופין את תגובתו לכתב התשובה, עד ליום 30.3.26.
8. למרות שלא התקבלה כל תגובה מהעורר, על אף תזכורת טלפונית ממזכירות הוועדה, ניתנה לו ביום 15.4.26 הזדמנות נוספת, לפני משורת הדין, להגיש את תגובתו, וזאת עד ליום 20.4.26. אולם, העורר לא עשה כן עד למועד זה.
9. להשלמת התמונה יצוין כי העורר הגיש תביעה גם ביחס לתקופת הזכאות אוקטובר 2023 וקיבל עבודה פיצוי חלקי.

טענות הצדדים

טענות העורר

10. העורר מתנצל על האיחור בהגשת ההשגה ומבקש, לפני משורת הדין, לבחון אותה לגופה, לנוכח הפגיעה המשמעותית בהכנסותיו בתחילת המלחמה. לעניין הסיבות לאיחור מציין העורר כי מייצגו, רו"ח תורג'מן, לא הזין בטפסי התביעה את כתובת הדוא"ל שלו אלא רק של העורר עצמו. לטענתו, במהלך החודשים שלאחר הגשת התביעה שאל את מייצגו מספר פעמים מדוע לא ניתנה עליה עדיין תשובה סופית. לדבריו, הוא לא שם לב כי קיבל ביום 22.7.24 את מכתב הדחייה, גם משום שלא נשלח אליו מסרון טלפוני במקביל, כפי שהיה נהוג ביחס לבקשות הפיצוי בתקופת הקורונה. רק בחודש אוקטובר 2024, בעקבות בדיקה שערך מייצגו, התברר לשניים כי מכתב ההחלטה נשלח לעורר כבר בחודש יולי. לטענת העורר, מייצגו אמנם אמר לו כי יש להגיש את ההשגה בתוך חודשיים מהמועד שבו ניתנה, אולם לצד זאת הוסיף כי לשכת רואי החשבון הצליחה להשיג תקופת ארכה נוספת וכללית לצורך הגשת ההשגות, ולפיכך לא פעל להגשת ההשגה באותו מועד. בסופו של דבר הוגשה ההשגה רק ביום 4.12.24, כלומר באיחור של 88 ימים, וזאת מבלי לציין את הסיבות לאיחור, מאחר שהמייצג הניח כאמור כי ניתנה ארכה כללית להגשת ההשגות.
11. העורר מוסיף כי מזה כשלושים שנים הוא סובל מבעיות קשב וריכוז נוירולוגיות ומטופל תרופתית באופן יומי וקבוע. על אף טיפול זה, בעיות הקשב והריכוז מביאות לכך כי פעמים רבות הוא מחמיץ פרטים ומועדים, מחוסר תשומת לב. לטענתו, מייצגו אכזב אותו בטיפול הלקוי לאורך הליך התביעה. כמו כן טוען העורר כי מתחילת המלחמה עסק רבות בתרומה לקהילה ובסיוע למטה משפחות החטופים, וכי הקדשת מלוא תשומת הלב לנושא זה הביאה גם היא להחמצת ההודעה שנשלחה.

מְדִינַת יִשְׂרָאֵל
וְעֵדֶת עֵרֵר לְעֵנִינֵי קוֹרוֹנָה, חֲרֻבוֹת בְּרִזָּל – מִסְלֹול אֲרָצִי
וְעֵם כְּלָבִיא – נֹזֵק עֵקִיף

טענות המשיבה

12. המשיבה טוענת כי במקרה זה, אמת המידה הרלוונטית למתן ארכה להגשת השגה אינה "סיבה מספקת" כפי שנקבע בחוק, שכן אמת מידה זו חלה רק במקרים שבהם הבקשה להארכת מועד מוגשת בטרם חלוף המועד. במקרים שבהם הבקשה מוגשת לאחר חלוף המועד, כמו בענייננו, אמת המידה הקובעת לטענתה היא מחמירה יותר ודורשת "טעמים מיוחדים". לטענת המשיבה, בהתבסס על עמדה פרשנית זו היא פרסמה הבהרה לציבור באופן שריכך עוד יותר את אמת המידה של "סיבה מספקת", כך שביחס לכל בקשה שהוגשה לפני שחלף המועד ניתנה ארכה אוטומטית של 30 ימים, וזאת אף מבלי שהוצגה בה סיבה סבירה.

13. המשיבה מוסיפה כי במקרים שבהם בקשת הארכה מתבקשת מוועדת הערר, ולא מהמשיבה, אמת המידה הקובעת ממילא לא יכולה להיות "סיבה מספקת", שכן החוק אינו מעניק לוועדת הערר סמכות להארכת מועד להגשת תביעות והשגות. המשיבה מפנה להחלטות ולפסיקות שניתנו בעניין אמות מידה אלו, כמו גם לרקע שהביא לחקיקת החוק, שהתבסס על חקיקת הקורונה, שבה לא נקבעה אמת מידה דומה.

14. המשיבה מציינת כי במקרה הנוכחי ההשגה הוגשה באיחור ניכר של 88 ימים, וזאת מבלי שהוגשה בקשת ארכה קודם לכן ומבלי שפורטו בה נימוקים היכולים להסביר את האיחור. המשיבה מפנה להחלטות של ועדות הערר שבהן נקבע כי רשלנות בטיפול המייצג אינה מהווה טעם מיוחד לאיחור, ומוסיפה כי מצופה גם מהעורר עצמו לגלות אחריות ולהבחין בהודעה שנשלחה אליו.

15. בנוגע לסיכויי הערר לגופו, המשיבה טוענת כי עיון במחזורי ההכנסות של העורר מלמד על ירידה ניכרת בהכנסות שהחלה מספר חודשים לפני המלחמה וללא קשר אליה. המשיבה מציינת כי ממוצע ההכנסות החודשי של העורר בשנת 2022 היה 227,869 ₪, בעוד שממוצע הכנסותיו בחודשים ינואר-ספטמבר 2023 היה 70,405 ₪, ומכאן שקיימת ירידה חדה מאוד של כ-70% בהכנסות. המשיבה מוסיפה כי לנוכח ירידה זו חישה מחזור בסיס חלופי, וכי יש לדחות את טענות העורר שהעלה בעניין זה בהשגה שלפיה מרבית פעילות העסק חלה בסוף השנה, שכן טענה זו אינה נתמכת בנתוני המכירות של שנת 2022.

16. לנוכח האמור טוענת המשיבה כי העורר לא יכול היה לצפות לקבל את ההכנסות שקיבל בתקופת הבסיס המקורית, וכי ההשוואה אליה יוצרת עיוות מובהק. המשיבה מפנה להחלטות ולפסיקי דין הנוגעים לעריכת מחזור בסיס חלופי, ומציינת כי היא אינה חולקת על כך שהעורר נפגע מהמלחמה וכי דרישת הקשר הסיבתי מתקיימת בעניינו, אלא שחישוב מותאם של הפגיעה שנגרמה מהמלחמה מביא להפחתת הפיצוי לסכום של 14,025 ₪.

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה, חרבות ברזל – מסלול ארצי
ועם כלביא – נזק עקיף

דיון והכרעה

17. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את המצב המשפטי ואת נסיבות המקרה, הגענו כאמור למסקנה כי החלטת המשיבה לדחות את ההשגה היא מוצדקת וכי יש לדחות גם את הערר.

הגשת השגה באיחור - כללי

18. סעיף 38ד(א)(1) לחוק קובע כי עוסק רשאי להגיש השגה על החלטה של המשיבה בנוגע לפיצויים שתבע, בתוך 60 ימים מיום קבלתה.

19. השאלה הראשונה נוגעת למבחן, או לאמת המידה הרלוונטית, החלים על עוסק המגיש למשיבה בקשה להגשת השגה באיחור. סעיף 51(א) לחוק קובע בעניין זה:

51. (א) המנהל רשאי, אם נתבקש וראה סיבה מספקת לכך, להאריך כל מועד שנקבע בחוק זה לעשיית דבר, למעט המועדים להגשת ערר או ערעור לפי סעיפים 27 ו-29(ד).

20. לאור הסעיף שלעיל קבע מותב זה של הוועדה כבר מספר פעמים, כי בניגוד לטענת המשיבה ולפרשנות המורכבת שאימצה מבלי שיש לה אחיזה בחוק, אמת המידה הקובעת היא "סיבה מספקת" ולא "טעמים מיוחדים", וזאת בין אם הבקשה הוגשה למשיבה לפני חלוף המועד שנקבע או אחריו (ראו ערר 1420/25 טכנו דיגיטל בע"מ נ' רשות המסים (נבו, 19.11.25), ערר 1610/25 אליתה ליונג ישראל בע"מ נ' רשות המסים (נבו, 11.11.25), ערר (ארצי) 1761/25 דובדבן א.י.א ביצוע בע"מ נ' רשות המסים (נבו, 21.1.26)).

21. ציוין כי בכל מקרה הנוגע לפתיחה של הליך באיחור, בין אם מדובר בדרישה ל-"סיבה מספקת" או ל-"טעמים מיוחדים", כלומר יש לבחון את אותם שיקולים, ובכלל זאת את הסיבה לעיכוב בהגשה, משך האיחור, מידת ההסתמכות של בעל הדין שכנגד, טבעו ומהותו של ההליך, וסיכויי הלכאוריים. בנסיבות של הארכת מועד בהליך הנוגע למיסים או מענקי מדינה, יש להביא בחשבון גם את האינטרס הציבורי בלוחות זמנים יציבים וודאיים, בגביית מס אמת, ובכללי התדיינות שווים לכלל הנישומים (רע"א 31421-03-25 חזן נ' מנהל אזורי מע"מ אשדוד, פיסקה 6 (נבו, 20.5.25)).

22. נראה כי ההבדל המרכזי בין שני המבחנים או אמות המידה הוא כי הדרישה ל-"טעמים מיוחדים" נוגעת בעיקרה להסבר לאיחור המבוסס על נסיבות חיצוניות שאינן מצויות בשליטתו של העורר או בא כוחו, ושלפיכך הן חריגות יותר, בעוד שביחס ל-"סיבה מספקת" אין דרישה דווקא לנסיבות חיצוניות (ראו ו"ע (מחוזי י-ם) 1211-04-15 רז נ' המועצה לייצור ושיווק דבש, פיסקה 21 (נבו, 25.1.16)).

23. בהמשך לאמור עשויה לעלות שאלה נוספת, הנוגעת לאמת המידה הקובעת מקום בו לא הוגשה למשיבה בקשה להארכת מועד ו/או נימוקים לעניין האיחור (לפני חלוף המועד או לאחריו), כך

מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

וְעֵדֶת עֵרֵר לְעֵנִיִּי קוֹרוֹנָה, חֲרֻבוֹת בְּרִזֵל – מִסְּלוֹל אֶרֶצִי
וְעִם כְּלָבִיא – נֹזֵק עֵקִיף

שֶׁלְכָאוּרָה הִיא לֹא יִכְלָה הִיתָה לְבַחֹן אִם אִכֵּן קִיִּימַת סִיבָה מִסְּפֵקֶת הַמְּצַדִּיקָה אֶת הַאיִחּוּר, שֶׁכֵּן הַנִּימוּקִים לְעֵנִיִּין זֶה לֹא הוּעֵלוּ בְּפִנִּיהַ בְּשֶׁלֶב הַהִשְׁגָּה (אֵלֶּא רֶק בְּשֶׁלֶב הָעֵרֵר). בְּמִקְרָה הַנּוֹכַחִי שֶׁלְפָנֵינוּ אִין לְמַעֲשֵׂה הַכֶּרַח לְדוֹן וְלִהְכָרִיעַ בְּשֶׁאֵלָה זֶו, שֶׁכֵּן שְׁתֵּי אֲמוֹת הַמִּידָה, בִּין אִם ל"סִיבָה מִסְּפֵקֶת" אוּ ל"טַעֲמִים מִיּוֹחֲדִים", מִמִּילָא אִינֵן מִתְקִיִּימוֹת, וְלִפִּיכֵךְ אִימוֹץ כָּל אַחַת מֵהֵן יִבִּיא לְאוֹתָהּ תּוֹצָאָה, כְּפִי שִׁיפּוּרֵט לְהֵלֵן.

הַגְּשַׁת הַשְּׁגָה בְּאִיחּוּר – הַמְּקָרָה שֶׁלְפָנֵינוּ

24. תְּחִילָה יֵשׁ לְצִיִּין כִּי מְדוּבֵר מִלְּכַתְחִילָה בְּאִיחּוּר מִמוּשֵׁךְ שֶׁל כְּשֹׁלֹשָׁה חוֹדְשִׁים (88 יָמִים) מֵעֵבֵר לְמוֹעֵד הָאֲחֵרוֹן שֶׁנִּקְבַּע, וּבְרִי כִּי כָּל שֶׁהָאִיחּוּר מִמוּשֵׁךְ יוֹתֵר כֵּךְ נִדְרָשִׁים נִימוּקִים מִשְׁכַּנְעִים יוֹתֵר לְהַצְדִּיקוֹ. לְעֵנִיִּין הַהִסְבְּרִים טַעֵן כְּאִמּוֹר הָעוֹרֵר כִּי מִיִּיצֵגוּ, רו"ח תּוֹרְג'מֵן, לֹא הִזִּין אֶת כְּתוּבַת הַדּוּא"ל שֶׁל מִשְׂרָדוֹ אֵלֶּא שֶׁל הָעוֹרֵר בְּלִבָּד, וְכִי הוּא עֲצָמוּ לֹא רָאָה אֶת הַהַחְלָטָה שֶׁנִּשְׁלַחָה אֵלָיו מִהַמְּשִׁיבָה בְּיוֹם 22.7.24. עוֹד נִטַּעַן כִּי הָעוֹרֵר סוּבַל מִבְּעִיּוֹת קֶשֶׁב וְרִיכוּז וְנִדְרָשׁ לְטִיפּוֹל תְּרוּפָתִי קְבוּעַ, כִּי בְּמַהֲלֵךְ תְּקוּפַת הַמִּלְחָמָה סִיִּיעַ בְּהַתְּנַדְבוֹת לְמַטָּה מִשְׁפָּחוֹת הַחֲטוּפִים, וְכִי נִסִּיבוֹת אֵלוּ יִכּוֹלוֹת לְהִסְבִּיר אֶת חוֹסֵר תְּשׁוּמַת לִיבּוֹ. כְּמוֹ כֵּן טַעֵן הָעוֹרֵר כִּי מִיִּיצֵגוּ גִילָה לְמַעֲשֵׂה כֶּבֶר בַּחוּדֵשׁ אֹקְטוֹבֵר 2024 כִּי נִיתְּנָה הַחְלָטָה בְּתַבִּיעָה, אִוֹלֵם סִבֵּר בְּטַעוֹת כִּי קִיִּימַת אֶרְכָּה אוֹטוֹמַטִית שֶׁל חוֹדְשִׁים וְלִפִּיכֵךְ הִגִּישׁ אֶת הַהִשְׁגָּה רֶק חוֹדְשִׁים לְאַחַר מִכֵּן, ב-4.12.24.

25. הַסְּבָרִים אֵלוּ אִינֵם יִכּוֹלִים לְהַצְדִּיק אֶת הָאִיחּוּר הַמִּמוּשֵׁךְ וְאִין בְּהֵם כְּדִי לְסִיִּיעַ לְעוֹרֵר. רֵאשִׁית עוֹלָה מֵהֵם כִּי הַהַחְלָטָה נִשְׁלַחָה עַל יְדֵי הַמְּשִׁיבָה כְּנִדְרָשׁ אֶל כְּתוּבַת הַדּוּא"ל שֶׁהוֹזְנָה בְּעַת הַגְּשַׁת הַתַּבִּיעָה, שֶׁהִיתָה שֶׁל הָעוֹרֵר בְּלִבָּד וְלֹא שֶׁל מִיִּיצֵגוֹ. לֹא נִיתֵן אֶפְּוֹא לְהַתְּעַלֵּם מִהָאֲחֵרוּיֹת הַמוּטְלַת עַל הָעוֹרֵר בְּעֵנִיִּין זֶה, שֶׁכֵּן הִיָּה עֲלָיו לְהַבְחִין וְלְטַפֵּל בְּהַחְלָטָה שֶׁנִּשְׁלַחָה אֵלָיו (לְמַעֲשֵׂה נִרְאָה כִּי מְדוּבֵר בְּשְׁתֵּי הַחְלָטוֹת שׁוֹנוֹת בִּיחֶס לְשְׁתֵּי תְּקוּפוֹת הַזְּכָאוֹת שֶׁעֵבּוּרֵן הַתְּבַקֵּשׁ הַפִּיצוּל). זֹאת, בְּמִיּוֹחֵד לְנוֹכַח טַעֲנָתוֹ כִּי הוּא הִיָּה מוֹדַע וְעֵקֵב אַחַר הָעֵנִיִּין וְלִכֵּן פָּנָה אֶל מִיִּיצֵגוֹ מִסְּפֵר פְּעֻמִּים בַּחוּדְשִׁים שֶׁקִּדְמוֹ לְכַךְ עַל מִנַּת שִׁיבְדוּק הָאִם הַתְּקַבְּלָה תְּשׁוּבָה.

26. שְׁנִית וּמֵעֵבֵר לְכַךְ, מִהַהִסְבְּרִים שֶׁנִּיתְּנוּ עוֹלָה כְּאִמּוֹר כִּי כֶּבֶר בַּחוּדֵשׁ אֹקְטוֹבֵר 2024 הִתְבַּרֵּר לְעוֹרֵר וְלִמִּיצֵגוֹ כִּי הַהַחְלָטָה בְּתַבִּיעָה נִיתְּנָה וְנִשְׁלַחָה לְעוֹרֵר עוֹד קוֹדֵם לְכֵן, בַּחוּדֵשׁ יוּלִי. כְּלוֹמֵר, בְּעַת שֶׁהָעוֹרֵר וּמִיִּיצֵגוֹ גִּילוּ לְרֵאשׁוֹנָה עַל הַהַחְלָטָה שֶׁנִּיתְּנָה כֶּבֶר הִיָּה קִיִּים אִיחּוּר לְצוּרֵךְ הַגְּשַׁת הַשְּׁגָה עֲלֶיהָ, מֵאַחַר שֶׁפֶּרֶק הַזְּמַן שֶׁל 60 יָמִים חֲלַף בְּסוֹף חוֹדֵשׁ סֶפְטֵמְבֵּר. יְצוּיֵן כִּי הַמוֹעֵד הָאֲחֵרוֹן לְהַגְּשַׁת הַשְּׁגָה נִכְתַּב בְּמִפּוֹרֵשׁ גַּם בְּמַכְתַּב הַהַחְלָטָה עֲצָמוּ (מֵעֵבֵר לְכַךְ שֶׁהוּא קְבוּעַ בַּחוּק). עַל אִף הָאִמּוֹר הַחֲלִיט מִיִּיצֵגוֹ שֶׁל הָעוֹרֵר לְהַמְתִּין חוֹדְשִׁים נוֹסְפִים עַד שֶׁהִגִּישׁ לְבִסּוֹף אֶת הַהִשְׁגָּה בַּחוּדֵשׁ דְּצֵמְבֵּר 2024, מִתּוֹךְ הַנְּחָה (מוֹטְעִית) כִּי הָאִמּוֹר בְּמַכְתַּב לְעֵנִיִּין הַמוֹעֵד הַקּוּבַע אִינּוּ נִכּוֹן אוּ אִינּוּ מְעוּדֹכֵן, שֶׁכֵּן לְהַבְנָתוֹ הַמְּשִׁיבָה הָעֵנִיקָה אֶרְכָּה אוֹטוֹמַטִית וְרוֹחֲבִית לְהַגְּשַׁת הַהִשְׁגוֹת.

מְדִינַת יִשְׂרָאֵל

וְעֵדֶת עֶרֶר לְעֵנִיִּי קוֹרוֹנָה, חֶרְבוֹת בְּרִזָּל – מַסְלֹל אֶרֶץ
וְעַם כְּלָבִיא – נֹזֵק עֶקִיף

27. ניתן אפוא לראות כי הן העורר עצמו ובמיוחד מייצגו פעלו ברשלנות לאורך ההליך. ראשית כאשר הזינו בטופס התביעה רק את כתובת הדוא"ל של העורר עצמו, שנית כאשר העורר לא בדק את תיבת הדוא"ל ולא ראה את ההחלטה שנשלחה אליו, ושלישית, באופן מובהק, כאשר המייצג (שהוא רואה חשבון המטפל בתיקים אלו עבור לקוחותיו), התעלם מהמועד שנקבע בחוק ומהאמור במכתב עצמו, לא ערך בדיקה מינימלית בשאלה אם אמנם ניתנה ארכה רוחבית להגשת השגות ואם כן לכמה זמן, וכתוצאה מכך בחר להמתין עוד חודשיים נוספים, במקום להגיש את ההשגה באופן מיידי. בנוסף לכך, גם כאשר הגיש לבסוף המייצג את ההשגה, הוא לא צירף לה בקשה להארכת מועד ולא כתב בה דבר לעניין הסיבות לאיחור.

28. בהקשר אחרון זה יש מקום להבהיר כי התרשלנות של בא כוח או מייצג אינה מהווה טעם מיוחד שיכול להצדיק איחור. כך לדוגמא קבע בית המשפט העליון, ביחס לאיחור שנבע מהתרשלנותו של עורך דין:

התרשלנות זו של עורך הדין באיתור המסמך אינה מהווה טעם מיוחד להארכת מועד:
"רשלנות של עורך דין אינה טעם מיוחד להארכת מועד... נכון הוא שבא כוחם של המבקשים הוא שהתיר, אולם, כפי שציין בצדק בא כוח המשיב, על הצד שבחר בבא כוח שהתיר לשאת בתוצאות" (בש"א 1167/99 חדד נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ (לא פורסם)). אכן, כאשר מדובר ב"תקלה משרדית בדל"ת אמותיו של בעל הדין או של בא כוחו" (ב"ש 95/86 גב-אי נ' גב-אי, פ"ד מ (1) 411, בעמ' 413), או ב"טעמים הקשורים ביחסי עורך דין ולקוחו, לרבות העברת הטיפול מעורך דין אחד למשנהו" (בש"א 2212/94 ישעיהו נ' בובליל (לא פורסם)) – אין הדבר מהווה טעם מיוחד להארכת מועד. זאת, כיוון ש"תקלות ביחסים בין עורך דין ולקוחו אינם מענייניו של בית המשפט" (ב"ש 600/86 שינפלד נ' כורים בע"מ (לא פורסם)). מכאן, שאף הסבר זה איננו מהווה טעם מיוחד להארכת מועד.
(בש"א 7364/05 כהן נ' דגן, פסקה 6 (נבו, 25.8.25)).

29. די למעשה בהתנהלותו הרשלנית של המייצג כדי לקבוע כי במקרה זה לא קיימת הצדקה לאיחור הממושך בהגשת ההשגה (לעניין זה ראו לדוגמא ערר 1888-25 ז.א. אלקיים הנדסה ופרוייקטים בע"מ נ' רשות המסים, פסקאות 51-52 (נבו, 22.3.26)). אולם יש לשוב ולומר כי במקרה שלפנינו ממילא לא ניתן לייחס את ההתנהלות הרשלנית אך ורק למייצג, שכן גם העורר עצמו פעל בצורה רשלנית משעה שלא בדק את תיבת הדוא"ל שלו ולא ראה את ההודעות שנשלחו אליו, כאמור לעיל.

30. לכך יש להוסיף, כי העורר הפגין התנהלות רשלנית וזלזול גם במסגרת הערר שלפנינו. ביום 17.3.26 המליצה לו כזכור הוועדה לחזור בו מהערר ללא חיוב בהוצאות והורתה לו להגיש את

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה, חרבות ברזל – מסלול ארצי
ועם כלביא – נזק עקיף

התייחסותו להצעה זו, ולחילופין את תגובתו לכתב התשובה, בתוך שבועיים, עד ליום 30.3.26. אולם, העורר התעלם מהחלטה זו ולא הגיש תגובה כלשהי, על אף תזכורת טלפונית שניתנה לו, לפני משורת הדין, על ידי מזכירות הוועדה, ואף לא לאחר ארכה נוספת שניתנה לו ביוזמת הוועדה עד ליום 20.4.26 (גם זאת לפני משורת הדין ומבלי שהתבקשה). התעלמותו של העורר מהחלטות הוועדה מחזקת אף היא את הרושם כי הוא נוהג בזלזול כלפי ההליך והמועדים שנקבעים בו.

31. לפני סיום יש לומר כי גם סיכויי הלכאוריים של הערר, שהם כזכור חלק ממכלול הרכיבים שאותם יש לבחון במסגרת זו, אינם נראים גבוהים. מעיון בנתוני ההכנסות של העורר עולה כי חלה בהם ירידה ניכרת החל מחודש אפריל 2023, כלומר כחצי שנה לפני תחילת המלחמה: בעוד שממוצע ההכנסות בתקופת הבסיס המקורית (נובמבר-דצמבר 2023) היה כ-200 אלף ₪, וממוצע ההכנסות החודשי בשנת 2022 היה כ-227 אלף ₪, ממוצע ההכנסות בחודשים אפריל – ספטמבר 2023 היה כ-42 אלף ₪ בלבד. לאור נתונים אלו, החלטתה של המשיבה לחרוג מתקופת הבסיס המקורית ולערוך ממוצע בסיס חלופי המבוסס על חודשי שנת 2023 שקדמו למלחמה היא החלטה מוצדקת בנסיבות העניין. לא למותר לציין כי במסגרת הממוצע שערכה הביאה המשיבה בחשבון לזכות העורר גם את החודשים ינואר ומרץ 2023, שההכנסות בהם היו גבוהות למדי ולא חזרו על עצמן, ולו בקירוב, בחודשים שלאחר מכן, כלומר בין אפריל לספטמבר 2023.

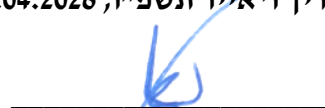
סיכום ומסקנות

32. ההשגה הוגשה באיחור ניכר של כשלושה חודשים, וההסברים שסיפק העורר לאיחור זה מעידים כי הוא נבע מהתנהלות רשלנית, הן שלו ובעיקר של מייצגו. בנסיבות אלו, ובהתחשב גם בכך שסיכויי הערר לגופו הם נמוכים, אין הצדקה להתערב בהחלטת המשיבה לדחות על הסף את ההשגה מאחר שהוגשה באיחור, ועל כן יש לדחות גם את הערר.

33. לנוכח התוצאה שאליה הגענו ולאור התנהלותו של העורר היה לכאורה מקום לחייבו בהוצאות ההליך, אולם לנוכח הסבריו (המגובים באסמכתאות רפואיות) בעניין קשוי הקשב והריכוז שמהם הוא סובל לאורך השנים, יישא כל צד בהוצאותיו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.
ניתנה היום בתאריך ו' אייר תשפ"ו, 23.04.2026, בהעדר הצדדים.

רו"ח גרמן פייקין
חבר הוועדה

ד"ר נדב כנען, עו"ד
יו"ר הוועדה